

Скоро ти ще ме забравимъ,
 Но не ще забравя азъ
 Ти, кога да мнѣ направи
 До послѣдния дѣлъ си часъ.
 Но ако по нѣкъ въ сирини
 За радъ мѣнь си вспомянишь ли
 На стрѣда не забрани
 За нѣдѣстнаго до прѣсѣни.

10-а Ноември 1888г. София

О Иванъ доволна К^{xx}.

Когато съмъ душевно наскърбенъ,
 Когатъ съмъ пъленъ съвѣтъ мѣтъ,

О, прѣдстани тогазъ прѣдъ мѣнь
 Въ чудеснитѣ си любови

И утѣшене ми бѣди!

Тогазъ възвѣщавай моятъ душа
 Скрѣбта ми тѣска распѣди
 Да се развеселя да не умира